

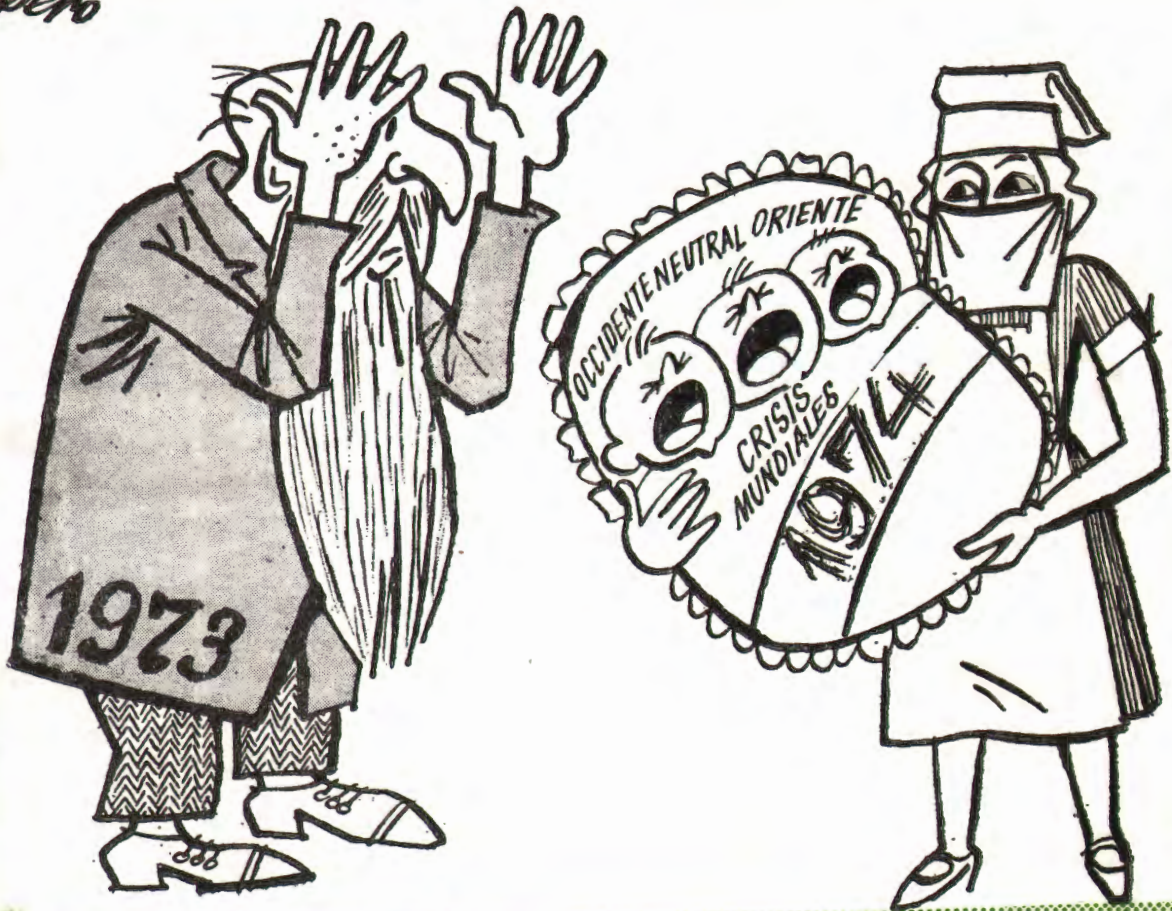

L A E S C O B A
Revista ucraniana de humor y sátira.

Журнал гумору і сатири.
Виходить щомісяця.

Buenos Aires, Enero-Febrero de 1974.
Año XXVI № 1—2 (293—294).

• Peró

Los problemas por mayor...

Проблеми гуртом...

НА НОВИЙ РІК

По закону, по старому,
Рік старий за нами.
Не зборовши перевтоми,
Натягнув ногами.

Як щороку, знов до хати
Входить Рік юнацький.
Хоч як гіппі він патлатий,
Та зухвало-хвацький.

В одній руці трима «гат-дог»,
В другій — кока-колу...
Зустрічайте його радо,
Застеляйте столи!

Їжте, пийте, веселіться!
Лихом в землю вдарте!
Підтягніться!

Не журіться!
Гопака ушкварте!

А хто в день Нового Року
Буде сумувати —
Цілий рік, на кожному кроку
Пеха буде мати...

Їжте, пийте скільки влізе!
Плюньте на діету!
Хай кіт сірий її злиже
Нині по секрету!

На Новий Рік раз упитись —
Не виростуть ріжки;
Від дієти відступити —
Не схуднете й трішки.

Я підношу тост високо
За фортуни ваші.
А ворогам шхай боком
Кривди вийдуть наші!

Панько Незабудько

*Немає на світі безтурботного щастя — сказав один
пан, коли платив рахунок за похорон своєї тещі.*

Факт вищення українського народу і його культури москалями — всім уже відомий. Не тільки з виступів українських культурних діячів, але навіть і з творів тих російських письменників, які виступають лише за покращання совєтської системи. Теж і уважливі туристи, що їздили в Україну і не дозволили себе ні застрашити, ні не дали собі наложити на очі кагебівські окуляри — явно стверджують, що в Україні повна русифікація, і що — мов на сміх «вільній» Україні — на вулиці в Торонті більше чути українську мову, ніж у столиці «суверенної», в Києві. Такого факту не дасться нічим прикрити: ні сопреалізмом, ні піснями про «квітучу» Україну, ні статистикою. мовляв, Україна продукує найбільше у світі залізної руди чи іншої сировини.

Український нарід на рідних землях шукає шляхів спротиву. Не зважаючи на те, що за всякий спротив Москві та її вислужникам — грозять жорстокі кари. Так Україна вєслалася численними іменами наших політичних і культурних діячів, що мали мужність протиставитись імперії. Подумавши про те протиставлення виникає питання: А яке наше завдання на еміграції? Чи лише в тому, щоб спокійно жити, завести собі гніздечко й тужити за садком і перелазом? Ні, друзі! Омріяних садків чи перелазів в Україні немає. В Україні панує імперія, що робить зашморг на живому організмі нашого народу.

Звичайно, усвідомивши собі те все й живучи в країнах вільного світу, мрії мусимо відкинути. Алжеж ми в перманентній боротьбі з ворогом! А якщо так, мусимо діяти спільно, більш організовано і динамічно. Мусить бути реакція на акцію, ба, що більше, мусимо самі брати ініціативу в акції проти ворога, хай він, покищо, має і суперракети чи атомові бомби. Словом, нам треба більше діяти.

Врахувавши такий дійсний стан, на II З'їзді Організації Визвольного Фронту в Торонті внесено проєкт створення мільйонного Фонду Оборони України. Для боротьби з ворогом треба не тільки самого бажання боротьби, але й матеріальних засобів, які ми самі мусимо скласти. Після проголошення про створення Фонду, чимало українських патріотів зразу задекларували чи вплатили відповідні суми, інші — напевно складуть при найближчій нагоді, бо ніяка пожертва на чужині в обороні України не є співмірна з тою жертвою, яку кожного дня дають українські патріоти на рідних землях в боротьбі з ворогом. Ми мусимо дати їм в тій боротьбі свою поміч.

І н к л ю з

ІТАЛІЙЦІ І НАША КОЛЯДКА

Під час минулої війни в одному із наших сіл перебували італійські вояки. На Різдво наші колядники колядували різних коляд, але італійці сприймали з найбільшим ентузіазмом коляду, де повторяється: «Тут же, тут же, тут же, тут же, тут же, тут же».

Один з колядників, що знав трохи німецьку мову запитав перекладача, чому вояки виявляють якраз стільки ентузіазму до тої колядки, і перекладач відповів:

— Тому, бо ви весь час співаєте: «Дуче, дуче, дуче...»

МІЖ БРАТНІМ НАРОДОМ...

Брежнєв поїхав до Грузії на якусь нараду. Після відбутих розмов, відбувся бенкет, і біля Брежнєва посадили двох жартунів, мовляв, щоб розважати вождя... А жартуни весь час перешіптувались між собою, моргали, не дуже звертаючи уваги на Брежнєва.

Не сподобалась гєнсекові така поведінка і він зауважив:

— Мабуть, ви щось брешете.

— Ні, — відповів один із жартунів, — ми вихваляємо вас.

★

Всіх наших Співробітників, Передплатників, Читачів і Друзів нашого видавництва вітаємо зі Святами Різдва і Нового Року. *В-во Ю. Середяка*

РОБІТНИКИ ВИМАГАЮТЬ...

Цю вимогу ми пам'ятаємо з давніх часів. Перед тим, як когось скарати на горло, кремлівські можновладці організовували, так звану, громадську думку, і з усіх усюдів до столичної, обласної і районної совєтської преси зливою сипались вимоги трудящих:

«Заслухавши звіт секретаря партосередку про ганебну контрреволюційну діяльність покидьків нашого суспільства Бухарина, Рикова, П'ятакова, ми, робітники ось такого заводу, вимагаємо від нашого уряду, аби він застосував до цих ворогів народу найвищу міру покарання — розстріл».

Те, що згадані «покидьки» недавно керували державою й мали характеристики «заслужених, відданих лєнінців», до уваги не бралось. Секретар партосередку зачитав звіт... Читання про засудження поставили на голосування... І спробуй голосувати проти. Тобі одразу ж вставляють у відповідне місце пропелера і лети з заводу на всі чотири сторони з вовчим білетом. І це в кращому випадку. А то можеш опи-

нитися в тюрмі за втрату класової чуйності.

В даному разі об'єктами масового засудження стали знані всьому світові борці за права людини в ССРСР, академік Андрій Сахаров і письменник, лауреат Нобелівської премії Олександр Солженіцин. Але для них уже мало того, щоб вимагали робітники, тут треба було придумати щось солідніше. Отож, узяли за зябри інтелектуалів: академіків, письменників, артистів, музикантів.

**АКАДЕМІКИ ВИМАГАЮТЬ!
ПИСЬМЕННИКИ ВИМАГАЮТЬ!
МУЗИКАНТИ ВИМАГАЮТЬ!**

Зчинилася знана «свистопляска». Газети зарясніли вимогами покарати непослушних (і невинних!) людей, біблійний клич «Розпни його!» прокотився просторами совєтської держави, яка начебто єдина в світі стоїть на сторожі справедливості...

Але тут вийшов деякий конфуз. З 240 академіків за «розпни» голосувало тільки сорок. З письменників теж дуже мало, хіба такі, як підлабузник-людоджер Шолохов і йому

подібні. Серед музикантів не було жодного відомого імені.

Сталінська практика скрахувала. Люди звільняються від страху, хочуть мати свою власну думку, а не накинєну партійним керівництвом. І тому двотижнева кампанія проти Сахарова й Солженіцина раптом припинилась.

Тепер є чутки, що вони являються кандидатами на клієнтів психіатричної лікарні. Оце більш надійно. Запроторять їх між грубі стіни з катками у білих халатах, які впорскуватимуть нещасливцям отруйну «медичину», і вони врешті визнають свою велику провину перед соціалістичною державою й будуть просяти, щоб їх відправили на перевиховання в поправно-трудоий (смертний) табір.

Батьківщина всіх трудящих поза критикою. Трудящий жам має в політиці незаперечне право на мовчання, в державній економіці — на терпіння, в індивідуальному господарстві — на досмертне володіння милостиво подарованими пролетарською державою п'ятнадцятьма сотками землі. Ну, і чого ще треба?

Іван Евентуальний

НОВОРІЧНЕ ПОБАЖАННЯ

Щоб позбутися бруду й сміття,
«Мітла» чисто мела в старім році:
Колючки зла і хиби життя,
Що людині кололи у боці.

Порохи мела в'язки стеблом,
Щоб хто смітить, не знав, де присісти;
Ворогів била в лоб державом,
Що в Москві чули біль комуністи.

У народі у нашім краю
Злість на ворога в серці не тухне:
І «Мітла» в солідарність свою
Із сторінок гука: «Ей, да ухнем!»

У сміливому розмаху рук
Мете чисто на суші й на морі,
Щоб не знав, де подітися крук
На землі у безмежнім просторі.

Хиби людства змітає з життя,
Всі сліди кам'яної доби,
Москви гніт рабський пре до сміття,
Рівня ями в житті і горби.

То ж хай краще мете ще «Мітла»,
У наступному Новому Році!
Щоб замести бруд фальшу і зла,
Дай їй, Боже, ще більшої моці!

Ми — симпатии праці «Мітли»,
Що у людях хибує й негоже,
Щоб не зло, а лиш квіти цвіли,
Завжди з радістю словом поможем.

Лев Пилипенко.

МІЖ ПРИЯТЕЛЯМИ

- Ти чому не одружився?
- Бо я все шукав ідеальної дружини.
- І не натрапив ніколи?
- Так, один раз, але вона шукала ідеального чоловіка.

— Панночко, ви не боїтеся, що вам ревматизм заатакує коліна?

Анекдоти про наших людей

Німецького мікробіолога Роберта Коха, який (не зважаючи на свою славу) лікував бідних людей, якось запросили до кайзера Вільгельма.

— Сподіваюсь, ви будете лікувати мене уважливіше, ніж пацієнтів у вашій лікарні? — запитав кайзер.

— Боюся, що це неможливо, ваша високоство, — відповів Кох.

— Ов, а це чому? — здивувався кайзер. І почув відповідь:

— Бо всі кажуть, що я обслуговую своїх пацієнтів, як королів.

★

Російський байкар Крилов був на прем'єрі своєї комедії «Поучення дочкам». Ролі молоденьких дочок виконували старші, доволі товсті, артистки.

Після вистави директор театру запитав Крилова, як подобалась йому гра «дочок». Крилов відповів:

— Та гра — непогана, тільки треба було б змінити назву комедії, і замість «Поучення дочкам» назвати «Поучення бочкам».

★

Людовик XIV, показуючи герцогові з Вивону нові будівлі у Версалі, сказав:

— Пам'ятаєте, на цьому місці був вітряк?

— Так, ваша величносте, тут не-

ма вже вітряка, але той самий вітер все таки залишився...

★

Американський мільйонер Вандербліт був на відпочинку в люксовому готелі в Саратога. Одного ранку, коли Вандербліт зі своєю донькою були в голі готелю, приступила до них літня бідна жінка, привітавши його, як близького знайомого.

— Але ж, татку, — обурилась донька, — це ж ця сама жінка, що приносила нам молоко з ферми, а ти вітаєшся з нею, як із собі рівною.

Вандербліт поглянув на доньку, а тоді дав їй таку погуку:

— Так, доню, ти вгадала, хто ця жінка. Але я її знаю ще з того часу, як твоя мама продавала у маленькому барі пиво, а я тоді розвозив по цілому містечку ручним візочком хліб і булки з пекарні.

★

Власник готелю, в якому жив відомий французький поет Поль Верлен, одного дня сказав:

— Шануючи вашого генія, дарую половину вашого довгу за рік мешкання в мене.

— А я, — відповів Верлен, — в пошануванні вашої великодушності, резигную із заплачення другої половини.

— Ви, китайці, в політиці — останні дурні!

— Що й казати, аджеж ми вчилися від москалів!..

ЗАВИСОКА КАРА.....

Американська комуністка відвідує Сов. Союз, і їде якраз авто в Сибіру. Нараз зауважила якісь вишки й огорожі з колючого дроту, і питає:

— Що це таке?

— Це такий табір, — відповів шофер.

— Але це табір піонерів, — поспішив додати советчик з безпеки.

— То чудово! Хочу побачити цей табір піонерів!

Не помогли ніякі переконання. Баба вперлася, і товарищі з-за океану не було як відмовити. І розгублені москалі заїхали авто в середину табору.

Там відбувався якраз апель в'язнів. Американка підступила до першого з краю «піонера» і ламаючою російською мовою питає:

— Скільки років?

— 15! — відповідає «піонер».

— Виглядаєте на 50, — каже американка.

— 50?? В нас ще нема таких вироків.

(«Культура»)

★

ОПРАВДАННЯ

— Якби ваш покійний чоловік дізнався, що ви збираєтесь вийти заміж удруге, він би перевернувся в домовині.

— Не думаю, голубонько. Дуже вже він був ледачий за життя.

★

ЗНАВЕЦЬ МИСТЕЦТВА

— Я бачила «Анну Ярославну». Я просто захоплена!

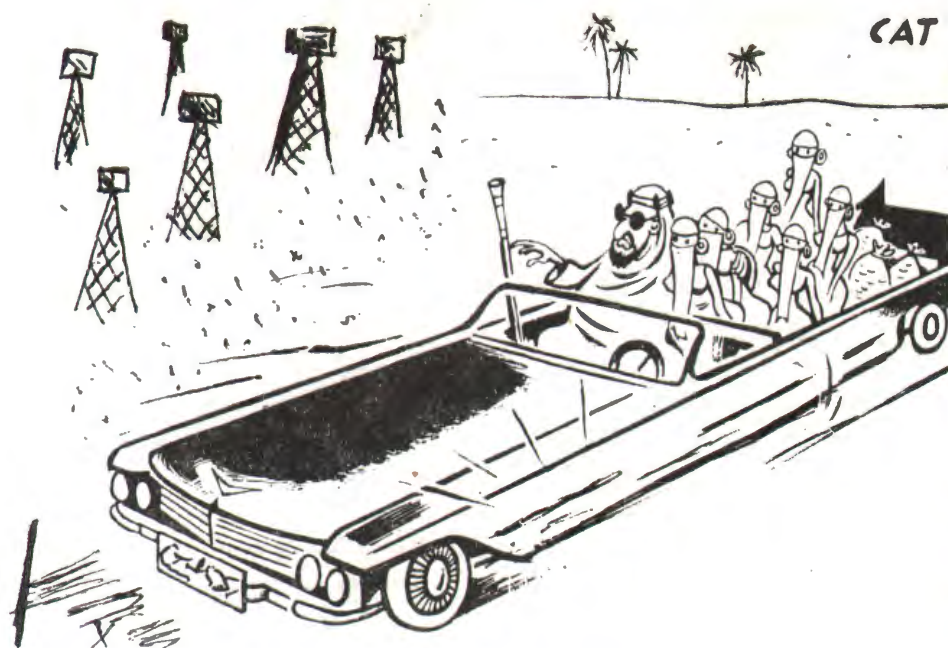
— Добре, а що тобі подобалось найбільше?

— Сукня Анни Ярославни.

★

— Якщо здобудемо Арабію, то не продамо арабам ні краплі нафти.

Султан Савді Арабії їде на війну...

ДОБА РОЗМОВ

Розмови, розмови, розмови
Здебільша про спокій і мир.
З розмовами будьте здорові,
А з миром... зверніться до зір.

Від кого чекаєте миру?
Невже від московських владик?
Вони нагострили сокиру,
Загарбницький дух їх не зник.

Відтяли раніш пів Європи,
Тепер уже тісно і там.
Прямують з червоним потоком
Назустріч далеким краям.

Початок — усмішка ласкава,
Кінець — невідклична петля,
Не матиме жодного права
Підбита Москвою земля.

А ви розмовляйте і далі,
Підтримуйте хлібом злодюг,
Гостить усесвітніх вандалів.
Отут зачарований круг!

А зрештою прийде похмілля,
Почуває голову світ
І скаже: — Чи ми подуріли?
Чи ж приятель нам був бандит?

Спиніться, аж поки не пізно.
Не тисніть правицю катам,
Ракету націлює грізно
На Всесвіт безсоромний хам.

Ставайте ж усі в обороні
Гуманних законів і прав,
Аж поки насильник червоний
В могилу життя не запхав!

Іван Евентуальний

ПІДСОВЕТСЬКІ ЗАПИТАННЯ

— Що було б, як би блошниці сві-
тили так, як святоїєванські хробачки?
— Москва виглядала б як Ляс
Вегас!

— Чому в Сове́тах нема поштових
марок з фотографією Брежнєва?

— Партія побоюється, що надавці
листів плюватимуть не на той бік,
на якому є клей.

РІЗНИЦЯ

— Яка різниця між колгоспником
а директором колгоспу?

— Така, що коли колгоспник ужи

ває такі слова, як директор, кажуть,
що він хуліган; коли ж каже ті самі
слова директор, то начальство кля-
сифікує його, як енергійного керів-
ника колгоспу.

АБО ТО ЖИТТЯ?

Після того, як совети «визволили»
західних українців в 1939 р., один чер-
воноармівець заходить у Львові до ка-
мениці, піднімається сходами на дру-
гий поверх, і натискає гудзик елек-
тричного дзвінка, що уміщений побіч
виходових дверей.

Коли двері відхилились, червоноар-
мівець питає:

— Чи тут живе кравець Голка?

— Не живе...

— Дивно, а мене інформували, що
тут. То, може, знаєте, де він?

— Та він стоїть ось тут, перед ва-
ми, — несміливо каже кравець.

— А от, так би зразу. А ви казали
«не живе».

— Або те, що я тут тепер маю, то
життя?..

ВАЖЛИВЕ РІШЕННЯ

— Ти зможеш, дороженька, вислуха-
ти мої вірші? — запитав він.

Вона ласкаво подивилася на нього
й відповіла:

— Я так тебе кохаю, що зможу.

З НОВИХ КОЛЯД

В колгоспі нині весела новина,
Появилась з дині груба солонина,
Голова думає як ділити м'ясе,
Во перша потреба —
що вкрати щось треба.

— От, дурні, все ще гадають, що це м'яч...

НА НОВИЙ ДЕРЖАК ДЛЯ "МІТЛИ" СКЛАЛИ:

Індивідуальні пожертви:

Вп. інж. Павло Борушенко, Бразилія, \$5.—; Впані проф. д-р Оксана Борушенко, Бразилія, \$5.—; Впані Оксана Керч, Філадельфія, \$10.—; Вп. д-р Анатолій Литваківський, Індіяна, \$8.—; Вп. Осип Шкільник, Чикаго, \$10.—; Вп. Мирослав Гец, Вільмінгтон, \$3.—; Вп. В. Туницький, Філадельфія, \$7.—; Вп. Михайло Левенсон, Філадельфія, \$5.—; Вп. Марко Криськів, Парма, \$6.50; Вп. Тадей Вацик Джонсон Сіті, \$5.—; Вп. Лука Шморгай, Йонкерс, — \$10.—; Вп. Павло Бабяк, Чикаго \$1,—; Вп. інж. А. Кущинський, Чикаго \$2,—; Вп. Михайло Петришин, Філад. \$10,—; Вп. Лев Ганусяк, Філадельфія, \$5,—

Вп. І. Сердюк, Гамільтон, \$50.—; Вп. В. Макара, Торонто, \$10.—; Вп. проф. Іван Сандул, Торонто, \$10.—; Вп. П. Бойко, Су Сент Мері \$6.—; Вп. мгр А. Гладилевич, Монтреаль, \$5.—; Вп. В. Вальків, Монтреаль, \$5.—; Вп. Тарас Ёмчук, Судбури, \$2.—; Вп. Федір Арнаут, Торонто, \$3.—; Вп. Володимир Мусяк, Торонто, \$4.—

Збіркові листи:

Збіркова листа ч. 78, зб. п. Петро Середюк, Австралія:

Вп. Ол. Коцко, \$1,—; Вп. Яків Петрикович, \$1,—; Вп. П. Середюк, \$2.—; Вп. В. Тимуш, \$2.—; Вп. Вол. Накопечний, \$1.—; Вп. М. Целех, \$1.—; Вп. П. Шкикавий, \$1.—; Вп. Ст. Савчук, \$1.—; Вп. Л. Мик, \$1.—; Вп. І. Полічинський, \$3.—; Вп. А. Мазуренко \$1.—; Вп. В. Тилька, \$1.—; Вп. М. Безкоровайний, \$1.—; Вп. С. Жук, \$1,

Вп. Юрій Борець, \$2.—; Вп. М. Парубочий, \$1.—; Вп. Т. Гузійчук, \$2.—; Вп. М. Кулина, \$1.—

Збіркова листа ч. 80, зб. Вп. Степан Добровний, Австралія:

Вп. С. Добровний, \$5.—; Вп. І. Полохач, \$2.—; В. Фігурка, \$2.—

Збіркова листа ч. 58, зб. Вп. Василь Фединак, Бельгія (в белг. франках):

Вп. Федько Іван, 300, Чубик Григорій 200, Вп. Компричовський Михайло 200, Вп. Росик Олекса, 200, Вп. Тарас Квасній, 200, Вп. Ягільник Олекса, 200, Вп. Корнійчук Михайло, 500, Вп. Булишин Михайло, 200, Вп. Миклин Теодор, 500, Вп. Гдичинський Степан, 250, Вп. Вархола Осип, 200, Вп. Гуйна Теодор 200, Вп. Ходоровський Мирослав 200, Вп. Михайлюк Федор 200, Вп. Музика Микола 200, Вп. Пилипець Василь 200, Вп. Петраш Роман 100, Вп. Паранюк Теодор 200, Вп. Кріль Михайло 200, Вп. Наконечний Петро 400, Вп. Данчук Андрій 200, Вп. Бондаренко Іван 200, Вп. Хмельницький Волод. 200, Вп. Талько Віктор 200, Вп. Матвій Василь 200, Вп. Голуб Василь 100, Вп. Глембович Володимир 100, Вп. Куньо Михайло 150,

ЧИ ВИ ВЖЕ СКЛАЛИ СВОЮ ПОЖЕРТВУ НА СИЛЬНИЙ ДЕРЖАК ДЛЯ «МІТЛИ»? ВАША МОРАЛЬНА І МАТЕРІЯЛЬНА ПІДДЕРЖКА ПОСИЛИТЬ ТУ ПРАЦЮ, ЯКУ «МІТЛА» ВИКОНУЄ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ СПРАВИ ВЖЕ 25 РОКІВ.

Вп. Афтанас Осип 120, Вп. Фединак Василь 300.

Збіркова листа ч. 149, зб. Вп. Роман Ковальчук, Бельгія (в белг. франках)

Вп. Ковальчук Роман 50, Вп. Трубич Федір 50, Вп. Кушина Михайло 50, Вп. Мартинюк Василь 50, Вп. Герога Михайло 60, Вп. Єзерський Микола 50, Вп. Ковтко Григорій 100, Вп. Ковальчук Іван 45. Вп. Ковальчук Ілько 45.

Збіркова листа ч. 133, зб. Вп. М. Луцко, Торонто, Канада:

Вп. Ю. Дуткевич \$2.—; Вп. М. Луцко \$2.—; Вп. пані Ліда Луцко \$1,—; Вп. Л. Демчишин \$1.—

Збіркова листа ч. 148, зб. Вп. Осип Кокіль, Едмонтон, Канада:

Вп. Осип Кокіль \$3.—; Вп. Іван Федорків \$2.—; Вп. Ярослав Федорів \$5, Вп. Ярослав Цвікілевич \$5.—; Вп. Ярослав Шиманський \$5,—; Вп. Степан Гардун \$2.—; Вп. Качмар Володимир \$3.—; Вп. Стебельський Волод. \$2.—; Вп. Подільський Августин \$2.—; Вп. Іськів Михайло \$2.—; Всч. о. О. Котів \$5.—; Вп. Шрам Михайло \$3.—; Вп. Ярослав Чайківський \$3,—; Вп. Таланчук Кость 3.—; Вп. Роман Татчин \$2.—; Вп. Сус Микола \$3.—; Вп. Лукіянець Степан \$3.—; Вп. Василь Багнюк \$2.—; Вп. Гулька Павло \$3.—; Вп. Соханівський Михайло \$2.—; Вп. Рижак Осип \$2.—

Збіркова листа ч. 93, зб. Вп. Павло Данилів, Бруклін, ЗСА:

Вп. Павло Данилів \$8,—; Впані Анна Данилів \$2,—

Продовження в наст. числі.

СРІБНИЙ ЮВІЛЕЙ «МІТЛИ»

Людина в себе вдома, в партії, в громаді звика до всього доброго, — як і до злого... Не зауважує в приміщенні брудного!... Якщо ж його очистить хтось, — тоді всі раді!

Щодня потрібно замітати наші хати! Колись аж тридцять літ Авгійові обори не бачили мітли, — з'явилися бруду гори!... І довелося Геракла чистити прохати...

«Мітла» в руках редактора Середяка це — воля доброго церковного дяка, що робить людям храм веселим, світлим, чистим!

Тому цей ювілей для всіх є урочистим! І буде (з державою новою!) вона мести всі континенти й... українцям честь нести!

25. травня 1973 р.

Іван Діденко

...і покійник зазначив, що спадок припадає тому з його родини, хто перший причалить на Місяці.

ЕРЗАЦ-ПАТРІОТ

(Автентичне).

Коли б ви в розмові з Василем Горобцем кого не згадали з наших місцевих людей, він завжди є невдоволений з них, завжди якийсь поважний «мінус» мусить знайти в кожному.

Ось, зайдіть з ним в розмову і згадайте хоч би Федя Клепку, відразу Василь губи свої віддує і процідить зневажливо крізь зуби:

— Клепка він, правдива клепка. Коли б йому так п'яту клепку вголову, може був би порядною людиною!

Попробуйте йому заперечити і скажете:

— Вроді я його повинен уже добре пізнати за такий довгий час. Мені здається, що він, як українець, і як людина взагалі, бездоганний.

Тоді Василь витріщить на вас.

— Слухай! — скаже. — Вже мені й не згадуй за його українство! Батько його вдома за Польщі лісничим був, а доброму українцеві такої посади не дали б. Та й він дотепер ніколи ще про поляків нічого поганого не писнув. Навіть газету польську купує, читає.

Або згадайте йому про Онуфрія Іваненка і висловіться про нього позитивно, зразу невідгасом в очах Василь.

— Ти що, з бика впав? — іронічно скаже. — Онуфрій такий українець, як я австріяк! Підшивається, падло, під українця тут, а вдома, кажуть, комнезамом був, розкуркулював братів рідних, хліб від них забирав. Та й сексотом був, до НКВД доносив на людей. Розповідала так про нього Гапка Брехоненко, ота, що торік була здорово пересварила з ним.

Іншим разом ви якось ненароком згадали тепло пана мґ-ра Скоромислинського, і лише вимовили його ім'я, то Василь мало з кулаками на вас не вискоцив.

— Хто? — аж запінився. — Той

коляборант? Та він гітлерівцем служив і своїх людей на контингент до Райху вислав та контингенти з народу гірше крайставітмана стягав. Фольксдойч він, а не українець. Є люди з його околиць, які його добре знають. . .

Коли ж прийшла черга вибирати нову управу місцевої організації і на нового голову більшість виявила бажання обрати проф. Гната Розуменка, Василь, як правило, зразу став в гострій опозиції:

— Та хіба ж немає в нас кращої кандидатури? Я під таким головою не хочу взагалі показуватись у громаді! Він вдає із себе більшого американця, як справжній американець! Ще й московську мову в каледжі викладає! Ні до одної нашої партії ніколи не належав, але до американських демократів то потьопав зразу, як лише «ситисеншіп» дістав. Сором і ганьба, щоб він очолював нас!

Отак Василь завжди реагує.

Якось одного разу прийшла до мене вістка, що Василь у штиталі. Якусь там не дуже серйозну операцію пройшов. Відвідав я його в суботу пополудні і обіцяв, що в понеділок знову прийду.

В понеділок пополудні я знову поїхав відвідати Василя, але не застав уже його там.

— А де ж Василь? — питаю хворих. Двох їх було в кімнаті.

— Хто? Який Василь? — зливаюно відповів один.

— Ну, той українець, що я його передучора відвідував.

— О, Вальтер! Та ж він не українець, а німець.

— Так. Він мені говорив. Казав, що він німець з Галіції. Я також німець, родом з Мадярищини.

З дива я аж рота роззявив.

Панько Незабудько

НАШ КОМЕНТАР

Це було так недавно: на еміграції вибухла «революція» із «Собором». Пригадуєте, скільки то було шуму-стуку? А скільки про автора? Дехто вже вважав Гончара генієм України, інші — виключним членом свого середовища... А при тому одне видавництво перед другим, нашвидкуруч, друкувало той твір, мовляв, в Україні заборонений, спалений, знищений, а автор уже майже в дорозі на Мордовію.

Відносно тої книжки, задля реклами, поодинокі видавництва, ба, й деякі критики, почали писати довжелезні трактати, дошукуючись у творі такого, про що автор і не думав.

Не знати, чи весь наклад тої книги еміграційні видавництва розпродали чи ні, але галас притих. І ось тепер, після певної «передішки», совєти вислали між «акули» — кого б ви подумали? — автора «Собору». Олесь Гончара. Мовляв, їдь у саме гніздо тих акул, до Нью-Йорку, і там скажи їм, отим всяким поспітюхам чужих розвідок, що в нас цвіте-процвітає радянська література, що ніяких у нас шестидесятників, що ніхто в нас не проти старшого брата.

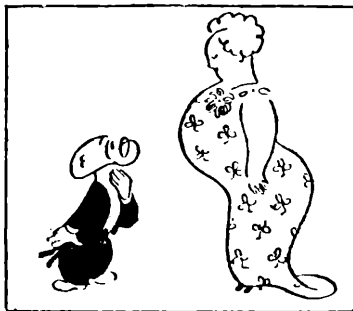
І Олесь Гончар говорить. Можливо, що мусить, щоб рятувати своє існування. Словом, говорить, бо мусить. Та справа не в говоренні Гончара. Справа в тому, як виглядають тепер ті націоналістичні чи церковні видавництва, які малоцпо не прийняли Гончара в своє середовище як автора-героя? Можливо, що тепер, коли автор «Собору» їздить по Америці, котрийсь із його видавців запросить його на пиво, і, може, разом із ним перепечитають ті всі «словословія», написані недавно.

Га—га

ДУМКИ ІНШИХ

● Слово «не дати» сприймається набагато скоріше, ніж «дати».

Пригоди Пилипа Недотепи:

В ч. 3-4 (27-28) журналу «ГУЦУ-ПІЯ» (Чикаго), за літо—осінь 1973 р. на стор. 1-ій в статті д-ра В. Стефурака «Звернення до братів гуцулів» надруковано між іншим таке:

... «І мусимо признати, що журнал виходив як слід кожного чверть-сторіччя».

Гратулюємо! Українці мають перше місце в світі, коли йдеться про випуск журналу раз на чвертьсторіччя!

«Шлях Нації», ч. 2, на стор. 33-34 у статті ред. З. Пеленського читаємо:

«В основі амбітництва, як його самоціль, завжди лежить особисте, егоїстичне «Я». Отже, власне, здебільша хворобливе, перевражливлене, голодне слави й популярності, самозакохане «Я», яке опановує цілий мозок, душу,

всі інстинкти й нерви того роду людини.

«Бути завжди на «верхах», бути завжди в ситуації аби це «Я» було ко- нечно в центрі справ, аби довкруги його конечно і за всяку ціну щось «ді- лось» — ось основний внутрішній сти- мул, який формує цілу життєву стат- ту, отой так зв. «габітус»... Здається таким натурам, що все, що діється, мусить ді- ятися з ними, що без них нічого ста- ватися не може, не повинно, не сміє, що вони є покликані відігравати свою роль у всьому...»

Гадаємо, що за таким амбітником не треба далеко йти на розшуки, бо напевно він знаходиться чи не в кож- ній місцевості нашого поселення.

МАЙБУТНІЙ ГЕНІЙ...

На годині фізики в народній школі учитель викликав ученика й запитав:

— Скажи, як постає роса?

Той, почувавши лоба, відповів:

— Та, гадаю, що земля обертаючись, піднімає із-за великого руху.

«БОЛЬШАЯ КУЛЬТУРА»...

— Що у вас в універмагу покупи найбільше питають?

— Чому у вас такі некультурні про- давці?

LA ESCOVA
Casilla de Correo 7
(SUCURSAL 7)
Buenos Aires
Rep. Argentina

Ілюстрований журнал гумору і сатири.
Виходить щомісяця.
Видає і за Редакцію відповідає Ю. Середяк

Ціна за 1 примірник 2 н. пези
Передплата за 1 рік 25 н. пез.

Передплата за кордоном:
Англія £1.50
Австралія \$3.—
Бразилія 20 н. кр.
ЗСА і Канада \$4.—
В інших країнах рівновартість 4 ам. дол.

LA ESCOVA
REVISTA UCRANIANA
DE HUMOR Y SATIRA
Aparece una vez por mes.

Director responsable:
Julian Serediak

Subscription: (Ley 18.188)
Precio de ejemplar \$2.—
Anual \$25.—

Tall. Gráficos "Champion"
c. Mercedes 2163. Bs. As.

Передрук дозволений за поданням джерела.

Correo Argentino
Sucursal 7
(V. Sarsfield)

Indicet Nro 1.219.457

TARIFA REDUCIDA
Comisión 14.4072
Título de Propiedad

«ТОЖЕ ПИСЬМЕННИК»

До спілки совєських письменників надійшла заява якогось осібняка про прийняття в члени. Його покликали до управи спілки й питають з чого він живе.

— Живу з писання.

— А що ж ви пишете?

— Доноси до КГБ.

ЧИТАЙТЕ І ПОШИРЮЙТЕ НОВІ НАШІ ВИДАННЯ:

ХАРИТОН ДОВГАЛЮК

СОКОЛОВА ДОЧКА

Повість про «Третій світ».

Стор. 263.

Мистецька обкладинка у виконанні Е. Загачевського

«СОКОЛОВА ДОЧКА» — заторкає проблеми молоді, що відома під назвою гіпні.

«СОКОЛОВА ДОЧКА» — пересторога для тих, хто шукає «щастя» в гіпні.

«СОКОЛОВА ДОЧКА» — розкаже вам про небезпеку для ваших дітей і внуків.

«СОКОЛОВА ДОЧКА» — повість без прикрас про сучасні проблеми молоді.

★

Ціна цієї актуальної повісті:

в Аргентині — 25 нов. пезів; в Англії — £ 1.50;

в Австралії — \$австр. 3.50; в ЗСА і Канаді — \$5.—

—> В інших країнах — ціна за домовленням.

КАЛЕНДАР АЛЬМАНАХ

МІТЛА

НА 1974 РІК

128 сторін друку

Багато карикатур!

Мистецька обкладинка.

XXIII річник

Ціна цього єдиного в світі українського календаря гумору і сатири виносить:

в Аргентині — 20 пезів; в Англії — £0.85;

в Австралії — \$1.25; в ЗСА і Канаді — \$2.50

—> В інших країнах — ціна за домовленням.